

מורה חלה משאר מקומות כיון שאינה נאכלת כמו בארץ ישראל הילכך תקנו להפריש חלה שנייה לכהן אבל עמה שאין חלה נאכלת כלל בארץ ישראל גם בשאר מקומות אין צריך להפריש אלא אחת ולשורפה דלא תשחכח מורה חלה יותר בשאר מקומות מנאכר ישראל כיון דאין שום חלה נאכלת אלא נשרפת בכל המקומות בשוה:

ה וסברת הרא"ש. דלא הניחו דין מורה נמקומו בארץ ישראל אלא בזמן שהימה טהרה בארץ ישראל דלפעמים נאכלת כשהיא טהורה ולפעמים נשרפת כשהיא טמאה ולא תשחכח מורה חלה אבל עמה שאין טהרה דלעולם נשרפת ותשחכח מורה חלה ודאי בכלל התקנה שמתקו דמכויז ועד הנהר ועד אמתון צריך שיהיה מקום טמאה ותלמה נשרפת לעולם צריך להפריש עוד חלה לכהן שלא תשחכח מורה חלה ואין אנו מוסיפין תקנה אלא בכלל תקנה הראשונה היא דו"ק:

ו ומה שלמד מדברי הרמב"ם המקומות אין צריך להפריש אלא אחת ולשורפה. (ו) ואדוני אבי הרא"ש ז"ל (הל' חלה סי' יד) כתב שצריך להפריש שתיים בכל המקומות (ו) בין בארץ בין בחוצה לארץ: ה [נ] (ח) במה דברים אמורים כשאין שם כהן טהור (ט) אבל אם יש כהן קטן שלא ראה קרי (י) או גדול שטבל לקריו אין צריך להפריש אלא אחת (יא) ואין לה שיעור אפילו כל שהוא והקטן או הגדול שטבל לקריו אוכלה ואם אין כהן קטן או כהן גדול שטבל מפריש שתיים אחת לאור ואין לה שיעור (יב) ואחת לכהן ויש לה שיעור ומותרת כן אפילו לזבין ולזבות ונדות ויולדות (א) ואינה אסורה אלא לזרים (יג) ומדברי הרמב"ם יראה דדוקא בחוצה לארץ שעיקר חיוב מדרבנן שרי לכהן

לה שיעור. כן כתב הרא"ש דהא דאיתא בפרק עד כמה ואכיל לה כהן קטן ולא קאמר דנותנה לכהן גדול שטבל לקריו היינו לפי שאין שיעור לתלת חוזה לארץ ולפי שדבר מועט הוא נימנח לכהן קטן ורבינו שמואל דעת הרמב"ם עיקר שכל שאר המקומות אפילו בקרובות נוהג בהן דין כהן קטן אם כן נידונין כחולה לארץ שאין לה שיעור:

ז ומה"ש ואם אין כהן קטן עד אחת לאור ואין לה שיעור ואחת לכהן ויש לה שיעור. הו נמי מהאי טעמא כיון דנוהג דין כהן קטן בכל שאר המקומות אפילו במקומות הקרובות אם כן נוהג בהם דין מהנהר ואמתון ולפיכך שצריך ד' חלות ושל אור אין לה שיעור כיון שהיא נשרפת ושל כהן יש לה שיעור מפני שהיא נאכלת ושניהם מדברי סופרים:

דרכי משה

(א) וכן הוא במדרכי סוף חולין (ע"ב דף תשמ"ב) (ריש סי' תשמ"ט) אמנם הר"ן פרק אלו עוברין דף (רמ"ב ע"א) [נד:] (רי"ה וכתב) כתב דיש אומרים דאסור אפילו בחלת חוצה לארץ אלא לאחר הערב שמש. כתב הכל בו (סי' פט נו ע"ג) קיבלנו וראינו שמבכרים כשאוכלים חלת חוצה לארץ ומברך תחלה על המין כשאוכל מאיזה מין שהוא ואחר כך מברך בא"י אמה אשר קדשנו

פרישה

(ו) וא"א הרא"ש ז"ל כתב שצריך להפריש שתיים. פירוש מן הוה: (י) בין בארץ בין בחוצה לארץ. זה לשון הרא"ש (חולין סי' פ"ה פ"ד) ומנהג טוב להפריש כיון שאין חלה נאכלת בשום מקום כדן תשחכח מורה חלה ולמחר יבנה בית המקדש ויהיו סטרין שאינו דין שחאל שום חלה עכ"ל: (ח) במה דברים אמורים כשאין שם כהן טהור. לא קאי אלדעיל אלא על מקומות הרחוקים וכן פירש הרא"ש (שם). מורי ורבי (שם): (ט) אבל אם יש כהן קטן שלא ראה קרי וכו'. (והרמב"ם כתב לו לקטנה שלא ראתה נמה והגן דגדול שטבל לקריו צריך גם כן הערב שמש. עד כאן הגייה) ופירש הרא"ש (שם) דזה איירי במקומות הרחוקים לארץ ישראל כנגד הוהל ולא ממחצית חלה דידעו כחלת ארץ ישראל לא גזרו בה אסור אלא בטומאה היוצאת מגופו אבל לכהן קטן מותר ואין צריך להפריש אחרת וגם אומה אין לה שיעור וכו' וג"ל מה שאנו נגריים אחר נני נבל ואפילו הכי אין אוכלים אומה אלא שורפין לפי שאנו סובנין כיש אומרים כהן וק"ל וכן איתא בתו' ריש דף ע"ט. מורי ורבי (שם): (י) או גדול שטבל לקריו

דרישה

[ב] ואחת לכהן ויש לה שיעור ומותרת אפילו לזבין וכו'. ותימה גדולה איך בעל הטורים מערבב הדברים התחיל במה דברים אמורים כשאין שם כהן וכו' כאילו קאי אמה שלפניו בארץ ובחוצה לארץ ולא קאי אלא שאר מקומות דהיינו ברחוקים שבחוצה לארץ כמו שפירשתי ולא איירי בהסם חוצה לארץ ועד עתה לא הוכיר מדין חוצה לארץ הרחוקים וכן מה שכתב אחר כך ומותרת לזבים וכו' נמי איירי

חדושי הגהות

[ג] הך כ"א וכו' לא קאי אלדעיל אלא על מקומות הרחוקים וכמ"ש הנ"ל נשם הרא"ש (דרישה נשם רש"ל) יש כהן קטן עירטבי דברים טעור וכבר נתבאר הדברים היטב דרישה ונ"ט וט"ו (פ"ק ט):

הגהות והערות

כדן [כ"ש תשחכח. לשון הרא"ש: כהן ר"ל כ"א שמובא בטור כאן דכיון שאין חלה נאכלת בא"י: כן] "סתום" דורעים" כ"ה בדפוס ודפוס יולגו וכ"ה במהרש"ל. ובדפוס קניגסברג הגיוסא מחוספת' ולקמן כתב שם המהרש"ל ומבואר להדיא בתו' דורעים דף ע"ח. ולא זכינו להבין כוונתו: כן] "זופותרת" כ"ה בדפוס קניגסברג ובכתי' פרוי ולונדון. ובדפוסים עתיקים וראשונים הגיוסא ומותר והמהרש"ל בהנהווי לטור הגיה "ומותרת".

שכב א כ"ז חלה שהיא מדרבנן וכו'. פירוש שעיקרה מדרבנן דהיינו חלת חוזה לארץ דלילו חלת ארץ ישראל חמת הזוה אפילו למאן דאמר שאינה אלא מדבריהם אינה בכלל זה דכיון דעיקרה דאורייתא אינה נאכלת כלל כמו שנתבאר בסמ"ח הקודם ודין זה הוא משנה בפרק ד' דחלה דגמי מנהר ואמנון ולפינים דהו חוזה לארץ חתן וניתנת לכל כהן שירצה ומפרש בירושלמי דניתנת לכהן אפילו עס הארץ וכן כתב רמ"א יוסף: **ב** ופ"ש ואינה טובלת שמותר לאכול מהפת ודאורייתא אחר כך. מותר דשמואל פרק קמח דב"ה ודקדק רבינו ואמר ולהפרישה אחר כן דמשמע דמשייר יותר מכדי חלה כדי להפריש עליו

שכב א כ"ז חלה שהיא מדרבנן וכו'. פירוש שעיקרה מדרבנן דהיינו חלת חוזה לארץ דלילו חלת ארץ ישראל חמת הזוה אפילו למאן דאמר שאינה אלא מדבריהם אינה בכלל זה דכיון דעיקרה דאורייתא אינה נאכלת כלל כמו שנתבאר בסמ"ח הקודם ודין זה הוא משנה בפרק ד' דחלה דגמי מנהר ואמנון ולפינים דהו חוזה לארץ חתן וניתנת לכל כהן שירצה ומפרש בירושלמי דניתנת לכהן אפילו עס הארץ וכן כתב רמ"א יוסף: **ב** ופ"ש ואינה טובלת שמותר לאכול מהפת ודאורייתא אחר כך. מותר דשמואל פרק קמח דב"ה ודקדק רבינו ואמר ולהפרישה אחר כן דמשמע דמשייר יותר מכדי חלה כדי להפריש עליו

סימן שכב

פרטי רמזי דינים המבוארים בזה הסימן

[א] א אם ניתנת לכהן עם הארץ ואם מותר לאכול מהפת עד שלא הפרישה ופירוש מתבטלת ברוב חולין: בכמה עולה: יזהר מלאכלה במרק רוחח: בכמה בטלה: אם יכול לאכלה עם הזר על השלחן ואם יש בה משום כהן המסייע בבית הגרנות:

א (ב) כ"ז חלה שהיא מדרבנן ניתנת (ג) אפילו לכהן עם הארץ. ואינה טובלת

כיון דהנך רבנן הוה סלקא דעתך למימר הכי: ודע שזה שכתב הרמב"ם (ה"י) דמזוהר הוא כמי שטומאה יולאה עליו מגופו כתב בפרק ז' מהלכות תרומה (ה"ט) דהיינו דוקא כשטמא אוחז כהן מיוחס אבל קודם שיטמאו הכהן טהור הוא:

שכב א כ"ז חלה שהיא מדרבנן ניתנת אפילו לכהן עם הארץ. בפרק ד' דחלה (מ"ט) גבי מן הנהר ואמנון ולפינים דהו חוזה לארץ כמו שנתבאר (ס"י שכב רפג. ד"ה ומן) חתן וניתנת לכל כהן ומפרש בירושלמי (ס"ט ד"ד) דהיינו דניתנת בין לכהן סביר בין לכהן עם הארץ ב: ופ"ש רבינו כ"ז חלה שהיא מדרבנן. היינו לומר שעיקרה מדרבנן דהיינו חלת חוזה לארץ אבל חלת ארץ ישראל חמת הזוה אפילו למאן דאמר שאינה אלא מדבריהם אינה נאכלת כלל וכן שנתבאר בסמ"ח הקודם זה (בסופו): ואינה טובלת שמותר לאכול מהפת ודאורייתא אחר כך. בפרק קמח דב"ה

פרישה

עלמז לעיל ואף בשם הרמב"ם אלא בארץ ישראל חמת הזוה אפילו למאן דאמר שאינה אלא מדבריהם אינה נאכלת כלל וכן שנתבאר בסמ"ח הקודם ודין זה הוא משנה בפרק ד' דחלה דגמי מנהר ואמנון ולפינים דהו חוזה לארץ כמו שנתבאר (ס"י שכב רפג. ד"ה ומן) חתן וניתנת לכל כהן ומפרש בירושלמי (ס"ט ד"ד) דהיינו דניתנת בין לכהן סביר בין לכהן עם הארץ ב: ופ"ש רבינו כ"ז חלה שהיא מדרבנן. היינו לומר שעיקרה מדרבנן דהיינו חלת חוזה לארץ אבל חלת ארץ ישראל חמת הזוה אפילו למאן דאמר שאינה אלא מדבריהם אינה נאכלת כלל וכן שנתבאר בסמ"ח הקודם זה (בסופו): ואינה טובלת שמותר לאכול מהפת ודאורייתא אחר כך. בפרק קמח דב"ה

שכב א כ"ז חלה שהיא מדרבנן ניתנת אפילו לכהן עם הארץ. בפרק ד' דחלה (מ"ט) גבי מן הנהר ואמנון ולפינים דהו חוזה לארץ כמו שנתבאר (ס"י שכב רפג. ד"ה ומן) חתן וניתנת לכל כהן ומפרש בירושלמי (ס"ט ד"ד) דהיינו דניתנת בין לכהן סביר בין לכהן עם הארץ ב: ופ"ש רבינו כ"ז חלה שהיא מדרבנן. היינו לומר שעיקרה מדרבנן דהיינו חלת חוזה לארץ אבל חלת ארץ ישראל חמת הזוה אפילו למאן דאמר שאינה אלא מדבריהם אינה נאכלת כלל וכן שנתבאר בסמ"ח הקודם זה (בסופו): ואינה טובלת שמותר לאכול מהפת ודאורייתא אחר כך. בפרק קמח דב"ה

דרישה

לא היה אוכלה אפילו כהן שטבל לקריו כדמשמע גמי מבית יוסף וכשאין שם כהן טהור דמפרישין שמים או אותה של אור היא העיקר והיא במקום חלה גמורה לפיכך עושין אותה כל שהוא כדי שיהיה היכר ואותה שנאכלת היא כדי שלא תשתכח ולהכי עושין אותה של שיעור ודו"ק:

הגהות והערות

כהנה דכתב (ד"ה"ב לא ד) לתת מנת הכהנים והלויים למען יחזקו בתורת ה', אין נותנים מנה אלא לכהנים המחזיקים בתורת ה'. והתוספות י"ט שם ד"ה ונתנת כתב י"זמה שהקשה הר"ב נראה בעיני דלא קשיא דאף הרמב"ם לא אמר אלא במי שלא קבל עליו דברי חבירות לענין טומאה וטהרה זה אפילו לתלמיד חכם כמו שמפורש במשנה ג פרק ב דרמאי ולמי שלא קבל עליו קרי ליה עם הארץ בהדיא מתניתין" ועיי"ש שוה"ב כן מלשון הרמב"ם בפירושו למשנה ובחיבורו פ"ה מהלכות בכורים (ה"י"ב). אולם מהפרישה כאן (אות ב) משמע

מיועדים לאפיית עוגות, אם אמנם הוא מקפיד שלא יתערבבו שני החלקים זה בזה, כי הוא עושה מהם שני סוגים שונים של עוגה, הרי הוא פטור מחלה (מז).
 בית-חרושת לדברי מזון או מאפיה המכנינים עיסה גדולה כדי למכור את העיסה בכמויות קטנות מן השיעור המתחייב בחלה, חייבים הם להפריש חלה מעיסה זו, ואף יברכו על הפרשה זו (מז).

יב. ונוהגים ליטול כזית (מח) מן העיסה, או מן המאפה, למצות חלה (מט), ומברכים "... אשר קדשנו במצותיו וצונו להפריש חלה" (נ), ואחרי הברכה קורא שם ואומר: "הרי זו חלה" (נא). ומכיון שבזמן הזה כל עיסה טמאה היא, ועל-פי רוב גם הכהנים אשר להם זיכתה התורה את החלה, טמאים הם, אין לנו אלא לשרוף (נב) את החלה (נג), ואסור לזר (מי שאינו כהן) ליהנות מחום אש שריפתה (נד), אבל מותר לתתה לכהן כדי שהוא ישרוף אותה, גם אם יהנה מחום האש (נה).

האחרונים נראה שחייב בכה"ג, אלא דלענין ברכה יש להחמיר, ע"ש, וכן שמעתי מהגרש"ז אויערבך שליט"א. (מז) עיין חזו"א יו"ד סי' קצח ס"ק ג; וגם לדעת הר"ת דאזיל בתר מעיקרא ולא בתר מחשבה, עיין יו"ד סי' שכט סע' ג ובש"ך ס"ק ד, שאני התם דבעצם עשה עיסה עבה שחייבת בחלה אלא שברצונו לטגנה, בזה אמרין שחייב בחלה, אבל בני"ד פטור מחלה, דכיון שעשאה לחלקה, הרי היא מחולקת מעיקרא, עיין פסקי חלה לרשב"א שער שני (ב), ומתורצת בזה קושית המשנה ראשונה פ"ק דחלה מ"ז (וט"ס שם, במקום פטורה צ"ל חייבת). (מח) דהוה דומיא דנחתום שעושה עיסה... לחלקה דחייבת בחלה, יו"ד סי' שכו סע' ב, שאם לא תימכר יעשנה פת, ע"ש בביאור הגר"א ס"ק ו, וכן שמעתי מהגרש"ז אויערבך שליט"א. (מח) ושמעתי מהגרש"ז אויערבך שליט"א, דזה רק במפריש מעיסה גדולה, אבל הבא לתקן רק לחם אחד או מצה אחת שלקח מכמות גדולה שכבר נתחייבה בחלה (כגון הקונה לחמניה אחת מן החנות), מסתבר דסגי בכשעורה ואין צריך כזית (עיין יו"ד סי' שלא בביאור הגר"א ס"ק לה, שמקשה מה החילוק בין תרומה לחלה, דבתרומה נקטינן — חטה אחת פוטרת את הכרי). (מט) יו"ד סי' שכב סע' ה ברמ"א. (י) שם סי' שכב סע' א. (נא) ע"ש ברע"א. (נב) שם סי' שכב סע' ה ברמ"א; ואין לשרוף את החלה בתנור שאופים בו, דכיון שהחלה אסורה לנו, נמצא שהתנור בולע מן האיסור, ועיין אור"ח סי' תנו בדרכי משה ס"ק ה, ויו"ד סי' שכב סוסע' ה ברמ"א, וע"ש בש"ך ס"ק ח, ומש"כ לשרוף את החלה בתנור שאופים בו, היינו שמשליך את החלה לתוך האש שבו. (נג) ואם כי תרומה טמאה וחלה טמאה מצותן בשריפה ואסור לבטל מצותן, עיין תמורה לג ב ר"ל א (וע"ש ברש"י ד"ה כל הנשרפין ובגליון הש"ס שם), וכל הנשרפין לא יקברו, אלא דאם אי-אפשר בשריפה, כמשקין, אז מצותן בקבורה. עיין שו"ת מהר"י שטיף סי' רעו, דבשעה"ד יש לכרוך החלה פעמיים בנייר (כדי שלא תתכווה, וי"ל דכהיום שמשתמשין בשקיות ניילון אין החלה מתבזית אפי' אינה כרוכה פעמיים), ושוב מכניסה בפח הזבל... אבל מצות שריפה לא קיים. ועיין שו"ת מנחת יצחק ח"ד סי' יג, דודאי צריך לשרוף, אבל במקום שאי-אפשר, יאמר שיחול שם חלה רק על פחות מכזית (ע"ש בשם המהרי"א, דאין מצות שריפה בפחות מכזית), ויעטפה בנייר ויכניסה לפח הזבל, ע"ש. ואולי יש להוסיף, דכהיום ששורפין כל האשפה, מקיים בזה מצות שריפה, אם אמנם מכניס את החלה לתוך שקית ניילון שלא תבוא לידי בזיון עד שעת השריפה. ועיין חזו"א דמאי סי' טו ס"ק א ד"ה ועל דבר, דאנו נוהגים להקל בקבורה מפני שטורח עלינו שריפתן וחיישינן שמא אתו עלה לידי תקלה. (נד) יו"ד סי' שכב סע' ה ברמ"א. (נה) כדן תרומה טמאה, ע"ש סי' שלא סע' יט ברמ"א.

(ט) אמר שמואל חלת חוזה לארץ אוכל והולך ואחר כך מפריש ג] וכח הר"ש (ס"ג פ"ג) פירש רש"י אוכל כל הפת ומשייר בה כדי חלה ומפרישה באחרונה. ולא נהירא דאם כן הוה ליה למימר ומשייר כדי חלה אלא משמע צריך לשייר יותר מכדי חלה כדי להפריש עליו חלה משום דבעינן ראשית (נמדנר טו כ) ששיריה ניכרים (חלה פ"א מ"ט) ומיהו מוקף ודאי לא בעינן מדשרינן אוכל והולך ואחר כך מפריש ה] וכן כתב סמ"ג (עשן קמא רג ע"ג) (א): וכתב עוד סמ"ג כתב מורי רבינו יהודה גסס ה"ר אלחנן דהא דאמרין אוכל והולך ואחר כך מפריש זהו כשנחמיצה כל

(ג) שמואל לאכול מהפת ולהפרישה אחר כך. ומתבטלת ברוב חולין כדי לאוכלה בטומאה (ד) כגון שיש כהן גדול שטבל לקריו שאין מפרישין אלא אחת והוא אוכלה בטורה היינו דוקא כשהיא בעיניה אבל יכול לערבה ברוב חולין לאוכלה בימי טומאתו. והרמב"ם כתב שיכול זר לערבה עם חולין שוה בשוה ולאוכלה

חלה משום דבעינן ראשית ששיריה ניכרים ללא כפירוש רש"י דאין צריך לשייר אלא כדי חלה וכן כתב הר"ש לשם:

ג] וב"ש ומתבטלת ברוב חולין וכו'. נפרק עד כמה (דף כ"ו). אמר שמואל תרומת חוזה לארץ בטלה ברוב רבה מבטלה ברוב ואכל לה מימי טומאתו ולפי שאפשר לפרש דרבה תרמי קאמר חדא מבטלה ברוב לאכלה לזר ולא נעיא ק"א ארץ ואכל לה מימי טומאתו אף בלא מיטול ברוב על כן פירש רבינו דחדא קאמר דמבטל לה ברוב כדי לאכלה בטומאה ולפי שקשה דבחוזה לארץ דכולנו טמאי מתים ואין לנו אפר פרה כל חלה נאכלת בטומאה אפילו מימי טהרתו לכך פירש דהכי קאמר כגון שיש כהן גדול שטבל לקריו וכו' כלומר כי היכא דהקילו בחוזה לארץ לאכלה בטומאת מה הכי נמי הקילו בחוזה לארץ בטומאה היוצאת מגופו לאכלה על ידי מיטול ברוב אבל לבטלה ברוב לאכלה לזר מזה לא קמיירי תלמודא:

העיסה יחד כשילווה יחד אבל במצות שכל אחת נחמיצה בחלה לבדה סברה הוא שלא יועיל בלא הקפה לפטור את כולן עכ"ל (ב): ומתבטלת ברוב חולין כדי לאוכלה בטומאה. נפרק עד כמה (בכורות מ). אמר שמואל תרומת חוזה לארץ בטלה ברוב רבה מבטלה ברוב ואכל לה מימי טומאתו. וכתב הר"ן נפרק אלו עוברין (פסחים יד: סוד"ה וכח) שכתב הרמב"ן (מלחמות שס טו). דהא דאמרין מבטלה ברוב היינו לומר שאם נתערבה בכמותה או בפחות ממנה מרבה עליה חולין ומבטלה כדאמרין נפרק קמא דבינה ה] דדברנן מבטלין איסורא כי האי גונא אבל לבטל בעירוב לכחלה לא לערבה בשאר איסורים של דבריהם אין לנו עכ"ל. אבל הרשב"א כתב בפסקי חלה שלו (שער ד) דמשמע דאפילו לכחלה נוטל ומבטל והרמב"ם אף על פי שמדבריו נפרק ה' מהלכות בכורים (ה"ב) נראה לכאורה שסובר דבברי הרמב"ן דלכחלה אין מבטלין אותה שכתב ח"ל אם היה שם כהן קטן וכו' הרי זה מותר לאכלה עם הזר על שלחן

ד' וב"ש והרמב"ם כתב שיכול זר לערבה עם חולין שוה בשוה ולאכלה. זה לשונו נפרק ה' מהלכות בכורים ואם היה שם כהן קטן וכו' עד מותר לאכלה עם הזר על שלחן אחד לפי שאינה מדמעט ואפילו נתערבה שוה בשוה עכ"ל נראה מדבריו דדוקא היכא דממילא היא מתערבת כשאוכלה עם הזר מותר בשוה בשוה וכרי ועירא בירושלמי אבל לכחלה אסור אלא אם כן בטלה ברוב כדשמואל דמבטלה ברוב דוקא אבל מדברי רבינו מבואר דמפרש להרמב"ם דאף בלכחלה יכול לערבה שוה בשוה ולפי זה צריך לומר

העיסה יחד כשילווה יחד אבל במצות שכל אחת נחמיצה בחלה לבדה סברה הוא שלא יועיל בלא הקפה לפטור את כולן עכ"ל (ב): ומתבטלת ברוב חולין כדי לאוכלה בטומאה. נפרק עד כמה (בכורות מ). אמר שמואל תרומת חוזה לארץ בטלה ברוב רבה מבטלה ברוב ואכל לה מימי טומאתו. וכתב הר"ן נפרק אלו עוברין (פסחים יד: סוד"ה וכח) שכתב הרמב"ן (מלחמות שס טו). דהא דאמרין מבטלה ברוב היינו לומר שאם נתערבה בכמותה או בפחות ממנה מרבה עליה חולין ומבטלה כדאמרין נפרק קמא דבינה ה] דדברנן מבטלין איסורא כי האי גונא אבל לבטל בעירוב לכחלה לא לערבה בשאר איסורים של דבריהם אין לנו עכ"ל. אבל הרשב"א כתב בפסקי חלה שלו (שער ד) דמשמע דאפילו לכחלה נוטל ומבטל והרמב"ם אף על פי שמדבריו נפרק ה' מהלכות בכורים (ה"ב) נראה לכאורה שסובר דבברי הרמב"ן דלכחלה אין מבטלין אותה שכתב ח"ל אם היה שם כהן קטן וכו' הרי זה מותר לאכלה עם הזר על שלחן

ד' וב"ש והרמב"ם כתב שיכול זר לערבה עם חולין שוה בשוה ולאכלה. זה לשונו נפרק ה' מהלכות בכורים ואם היה שם כהן קטן וכו' עד מותר לאכלה עם הזר על שלחן אחד לפי שאינה מדמעט ואפילו נתערבה שוה בשוה עכ"ל נראה מדבריו דדוקא היכא דממילא היא מתערבת כשאוכלה עם הזר מותר בשוה בשוה וכרי ועירא בירושלמי אבל לכחלה אסור אלא אם כן בטלה ברוב כדשמואל דמבטלה ברוב דוקא אבל מדברי רבינו מבואר דמפרש להרמב"ם דאף בלכחלה יכול לערבה שוה בשוה ולפי זה צריך לומר

העיסה יחד כשילווה יחד אבל במצות שכל אחת נחמיצה בחלה לבדה סברה הוא שלא יועיל בלא הקפה לפטור את כולן עכ"ל (ב): ומתבטלת ברוב חולין כדי לאוכלה בטומאה. נפרק עד כמה (בכורות מ). אמר שמואל תרומת חוזה לארץ בטלה ברוב רבה מבטלה ברוב ואכל לה מימי טומאתו. וכתב הר"ן נפרק אלו עוברין (פסחים יד: סוד"ה וכח) שכתב הרמב"ן (מלחמות שס טו). דהא דאמרין מבטלה ברוב היינו לומר שאם נתערבה בכמותה או בפחות ממנה מרבה עליה חולין ומבטלה כדאמרין נפרק קמא דבינה ה] דדברנן מבטלין איסורא כי האי גונא אבל לבטל בעירוב לכחלה לא לערבה בשאר איסורים של דבריהם אין לנו עכ"ל. אבל הרשב"א כתב בפסקי חלה שלו (שער ד) דמשמע דאפילו לכחלה נוטל ומבטל והרמב"ם אף על פי שמדבריו נפרק ה' מהלכות בכורים (ה"ב) נראה לכאורה שסובר דבברי הרמב"ן דלכחלה אין מבטלין אותה שכתב ח"ל אם היה שם כהן קטן וכו' הרי זה מותר לאכלה עם הזר על שלחן

העיסה יחד כשילווה יחד אבל במצות שכל אחת נחמיצה בחלה לבדה סברה הוא שלא יועיל בלא הקפה לפטור את כולן עכ"ל (ב): ומתבטלת ברוב חולין כדי לאוכלה בטומאה. נפרק עד כמה (בכורות מ). אמר שמואל תרומת חוזה לארץ בטלה ברוב רבה מבטלה ברוב ואכל לה מימי טומאתו. וכתב הר"ן נפרק אלו עוברין (פסחים יד: סוד"ה וכח) שכתב הרמב"ן (מלחמות שס טו). דהא דאמרין מבטלה ברוב היינו לומר שאם נתערבה בכמותה או בפחות ממנה מרבה עליה חולין ומבטלה כדאמרין נפרק קמא דבינה ה] דדברנן מבטלין איסורא כי האי גונא אבל לבטל בעירוב לכחלה לא לערבה בשאר איסורים של דבריהם אין לנו עכ"ל. אבל הרשב"א כתב בפסקי חלה שלו (שער ד) דמשמע דאפילו לכחלה נוטל ומבטל והרמב"ם אף על פי שמדבריו נפרק ה' מהלכות בכורים (ה"ב) נראה לכאורה שסובר דבברי הרמב"ן דלכחלה אין מבטלין אותה שכתב ח"ל אם היה שם כהן קטן וכו' הרי זה מותר לאכלה עם הזר על שלחן

דרכי משה

שכג (א) וכן הוא בהר"ן דביצה (ע"ב דף רפ"א) [ד]: [סוד"ה אמר רבה]: (ב) וכן הוא במדרכי פרק אלו עוברין (פסחים ס"י תקצו. השני) ובכל בו (ס"י פט גז ע"ג):

פרישה

(ג) שמואל לאכול מהפת ולהפרישה אחר כך. דוקא נחלה חוזה לארץ אבל נחלה ארץ ישראל טענה. וצריך לשייר יותר משיעור פלה כדי שיהא שיריה ניכרים: (ד) כגון שיש כהן גדול וכו'. פירוש לפסוקי כשאין שם כהן שטבל שאלו מפריש שמים ואם כן אותה שנאכל אוכלין אפילו זר וכן [דלעיל הו"ק. מורי ורבי (נראה לומר)]. ועיין מה שכתבתי לעיל בסמ"ג ע"ב ע"ב ע"ב:

חדושי הגהות

שכג [א] אין לדברים אלו הנכנס ענין להכל ואף כי כבר תיקנתי הרבה פעמים הגהות מן הדעת שנתפסו שלא במקומם להמליץ אל מקומם אבל הגהה זו חפשי בכל הסימן ולא מלאמי מנחם לכך רגלה אשר על כן אמרתי (אשר עיני בהרמב"ם פרק ה' מהלכות בכורים הלכה י"ג שהיה כענין שם נחלה חוזה לארץ וכו' והגיה הכי יוסף נכסף משנה דצריך לומר ואם רצה לאכול וכו' ע"ש) כי אולי חקרין מנפשים יש כאן שכשהעמיק לעיל דברי הרמב"ם שנפרק ה' מהלכות בכורים ואם יש שם כהן קטן וכו' העמיק כל הנושא בפסחים ישנים שם עד שאין עיקרה אלא מדבריהם ועל זה שפיר כתב אחר כך מלאמי בספר מוגה וכו' לא להשיעט נפקא מינה לענין דינא דהכל אך למען דעת החקרין שפסחי הרמב"ם מלע"ד אשר כתב בעיניו בפסחים ומלאמי בספר נרקי יוסף (ס"ק ט) מדברי:

הגהות והערות

שלא כתוספות יו"ט דכתב ששאר מתנות כהונה נותנין לכחילה דוקא לכהן חבר מכתוב למען יחזקו בתורת ה' משמע שחלת חו"ל אינו בכלל זה. וגם מדברי השו"ע נראה שנתנת גם לכהן עם הארץ. והרמב"ן בהל' חלה פ"ד (אות מ"ד) כתב שני פירושים להא דניתנת לכל כהן פירוש אחד כפירושו של הרמב"ם לכהן עם הארץ ואיכא דאמרי לכל כהן אע"פ שאין המשמר שלו וסיים ופירושא קמא עיקר והכי אשכחן לה בגמרא דמצרבי במסכת חלה ונתנת לכל כהן בין לחבר בין לכהן עם הארץ (וגם מדבריו מבואר שעם הארץ הוא כפשוטו הדקשה על פירוש זה את קושיתו של הרע"ב. דלעיל) ועיין הרי"ט אלגוי שם שכתב שגם התוספות בחולין (קל: ד"ה מגין) והרי"ש פ"ד דחלה מ"ח הורשב"א והר"ן בחולין שם פירשו שלכל כהן היינו עם הארץ. וע"ע בערוך השלחן כאן (סע' ב): ג] ופעם להא שאינה טובלת כתב ה"ט (כ"ט שכר ס"ק טו) דקמיל

דכל שהוא מדרבנן יש בריה ולכך כיון דאח"כ הפריש אמרין בריה מדרבנן. ועיין בחו"מ דמאי (ס"י יג סק"ד) מה שכתב בזה. ובחורשי הגרי"ו לכוונת (עמוד ע' ד"ה בתוס' אוכל הולך): [ד] ועל הא דכתב דמוקף לא בעינן כתב ע"ז הקרבן נתגאל (אות ט) שהר"ן כתב יש מי שאומר שצריך להניח בסוף יותר משעור חלה כדי שיפריש מן המוקף וכ"כ התוספות בכורות דף כו. (ד"ה אוכל הולך). ועי"ש בתוספות שכתבו שמפירוש רש"י מבואר שאין צריך מוקף שהרי פירש דאוכל הולך ושייר כדי תרומה ופירשנה באחרונה. וע"ע ברי"ט אלגוי (פ"ד אות מז ד"ה גרסין) מ"ש עוד בדעת הרא"ש: [ה] בדפו"ד הדפוס וירושלמי הגיוסא פ"ק דחולין ובח"ה שם (אות א) הגיה "פ"ק דביצה כצ"ל". ובדפוסים המצויים שולבה הגהות ללשון הבי"ו: [ו] "זב חבין" כ"ה גם במהרש"ל נראה דט"ס הוא וצ"ל "זב חכה":

הלכות יום טוב סימן תקו

(יט) שנלושה בעי"ט (כ) אסור להפריש ממנה חלה ביי"ט: הגה (כא) אלא אוכל (ה) (כב) ומשייר קנה (כג) * ולמחר מפריש מן המשייר (ו) חלה (כד) ומותר לאפות הפת ע"י (ז) שיאכל ממנו ויפריש אח"כ חלה (ח) (י)

באר היטב

(ה) ומשייר. היינו בחלת ח"ל אבל חלת אי"י ע"י ביי"ט ק"י שבי"ג: (ו) חלה. אבל אסור לשיר רק כדי חלה לחוד ביי"ט. וכת' המ"א וממילא בע"פ שחל בשבת ושכח להפריש חלה בע"ש מלחם חמץ שאפה לשבת אסור לאכול ממנה דהא יט"ך לבער החמץ וא"כ נמלא אכיל טבילים למפרע וא"ל יתן המשייר לעכו"ם במתנה והעכו"ם יחזור ויחטו

ביאור הלכה

ה"ה שיהא אסור ליתן לו אפילו כשנא לביתו אם לא שהוא רגיל אליו חדר והוא ע"פ מה שפירש מדברי החוס' שם ב"ה אין מוליקין ולפי"ו פירושו ק' הוא גם בפסקי חוס' ונע"ז חמה עליו דאם מפסיק ר"ה או כמילת מא' הו' הרי הוא אוכל נפש דאדם ובא"ר מיישג זה עיי"ש ודבריו אינם מובנים כלל והעיקר הוא דש"ס קאי על שבת וכ"כ במאמר מרדכי והוא פשוט מיהו בעיקר הדין עיין במהר"א ובמהר"ם ש"ך ובפר"מ שהביאו דברי הר"ש פ"ד דדמאי שכתב להדיא דקאי המשנה אליבא דמאן דאסר בתרומה לכו"ע אבל לפי מה דפסקת' כר' יוסי דנריחא דלר"ה אפילו בתרומה מוליקין לביתו של כהן ואין חוששין שמה חסר היום ונאדברא דמהר"א ומהר"ם לא עמדו על כוונת רש"ל ותמיהו עליו וגרס להם שלא ראו ביי"ט שנגזר דבריו אמתקום שאין מוליקין לכו"ע וא"כ מתן לט' לחלק כלל חילוקים אלו וע"כ אפילו אין רשאי להולך עכ"פ יוכל לבא לביתו ולאכול וכן' הכתוב במאמר מרדכי להקל וגם הסביר דקטרו שחרס ביי"ט לא שייך בחלה דמותר לכו"ע להריס היכל שלש ביי"ט. איברא דבא"ר כתב דמדברי הרמב"ם שהעתיק האי דינא בפ"ג דשבת מוכח דק"ל דמתני' הוא אליבא דהלכתא הלא כר' שמשון עיי"ש אבל באמת המעיין היטב יראה שחשירו לא פירש כלל משנה זו כפי פי' הירושלמי וכפי שהעתיק בפירוש המשנה דלא יעלה הוא כמו לא יתנו וראה שחשירו העתיק לשון המשנה לא יעלה ויראה שפירש המשנה כפשיטא דלא יעלה ר"ל שא"ט רשאי להזיז ממקומו וכן זה הוא דוקא בשלל הפרש מעי"ט אלא שקרא לה שם ולהכי גזרו חכמים שלא חח הוא בעלמא דהוי כמו שנגזר תרומות בשבת דאסור אלא שכתובים באים וטבילים ואוכלים דלדבריהם ליכא אסורא דהא באמת הוא כמותר מעי"ט עיי"ש שחשירו שמוכח כפירוש ולפי"ו בהפריש בידו לא מצינו כלל דלא יחא רשאי ליעלה ואח"כ מלאמי בפירוש הגר"א שם שפירש שהדיא דלש"ס דלין אין הפירוש בפירוש המשנה אלא דלא יפריש וכפי מה שכתבנו. ולפי מה שכתבנו היה נראה לי להסביר בבי"ט ל"ו בתירוץ דרב יוסף לא נזכרה אלא ליחנה לכהן ב' ביום (עיין שם פירש"י והוסף מאד) ולולי דבריו היה נראה לעני"ד דרב יוסף מתוך אקושיא דקמקשה פשיטא ור"ל דהא מתקן הוא וכבר שמענו בשבת ל"ג דאפילו בספק חשיכה אין מעשרין בשבת וה"ה ביי"ט וכ"כ ביי"ט גופא ועי"ו מתוך ההמשנה אי"ר דכבר קרא לה שם וממילא מותר הנש"כ לאכול עיי"ו דמתן עיי"ו

(כב) דרך ר"ה ג"כ שרי דהולאה מותר ביי"ט (כג) דע דגם בשבת מותר לו להוליכה לכהן במקום שיש עירוב (כד) ובאופן אם היה אפיו מאתמול דעיסה אינה ראויה למידי בשבת ובמקום שאין עירוב אם מותר לבא הכהן לביתו של ישראל בשבת ולאכול שם עיין ב"ה: (יט) שנילושה בעי"ט. ומיירי שגמר כל הלישה מעי"ט דכבר נתחייב בהפריש חלה (כה) אבל אם היה לו לעסוק ביי"ט גמר לישה א"כ מעי"ט לא נתחייב עדיין בחלה וכתחיל ללוש ביי"ט דמי: (כ) אסור להפריש וכו'. דאין מגביהין תרומות ומעשרות בשבת ויו"ט היכי דטבילי מאתמול וכנ"ל בס"ק י"ז וכן (כו) צהיה אפיו מאתמול דאסור להפריש היום. ואפילו בחלה (כז) חוץ לארץ הדין כן (כח) ואפילו לא הפריש מחמת שכתה נמי אסור לו להפרישה ואם עבר והפריש אם צמוד אסור לו ולאחרים עד מו"ט ואם בשוגג (כט) מותר מיד ודלעיל סימן שלי"ט בבי"ט ס"ק כ"ה: (כא) אלא אוכל וכו'. היינו לדין בבי"ט דחזונה אינה מן התורה ובחלת אי"י (ל) ליכא תקנה אלא א"כ ילוש עה עיסה ובכסוף הסעיף: (כב) ומשייר קצת. היינו יותר מחד שיעור שרואה להפריש כדי שפירש חלה מאותו השייר דבעיין שיהיה שיריה ניכר ועוד דאם לא יינה רק שיעור חלה דמי (לג) כמאן דמפריש ביי"ט: (כג) ולמחר מפריש וכו'. ובע"פ שחל להיות בשבת שאפה לחם חמץ על שבת שאי אפשר לאכול ולשיר ולהניח עד למחר אם לא הפריש חלה מע"ש (לד) הסכרית כמה אחרונים דקמתיין בדיעבד (לה) אהי פוסקים דבחלת חו"ל שרי להפריש אפילו בשבת ויו"ט ויפריש ויחמנה לכהן קטן פחות מנ"ו או אפילו (לד) לגדול שטבל ואף דיש אחרונים שסוברין דאין לו תקנה לפת זה לאכילה מ"מ במקום הדחק שאין לו פת אחר לשבת יש לסמוך להקל: (כד) ומותר לאפות הפת ע"י שיאכל וכו'. ואש"ג דעסק גם בשלל חלק החלה שיש ב' וחלק זה לא יאכל ביי"ט לכהן ובעיין זה אסרין לקמן בסעיף ו' שא"י הכא (לה) דא"א

שער הציון

(כב) עיין חוס' בינה ט' ורש"א שם ופי"ש וכ"כ הג"ו ומאמר מרדכי דברי א"ר מה שמושה לדינא לנורך כהן כמו לנורך סו"י אינם מובנים עיי"ש: (כג) פוסקים ודמוכחא מממתין דמאי פ"ד: (כד) אחרונים: (כה) רש"א בחדושי וכ"כ בעט"ק אף שלשום שם נמוגס קל"ה וכו"ו בחלה דין שהוא חלה האור אבל בחלה טהורה כל שהחיל בלישה מעי"ט אין מפרשין ביי"ט דבחלה טהורה החיוב להפריש מהחלת הלישה ק' הוליא שם הרש"א מירושלמי וכן מטא"ר ביי"ט סימן שכו"ו וכן הכתובים הפרי"ט ועיין מ"ש בתוס' שם פנוגיא ונבאר שלום חוק: (ס) פשוט: (סא) כהפוסקים כאטתה דשמואל ואפילו בבי"ט פליגי וכן הכתובים הרש"א בחדושי ובעט"ק וכן פסק פרי"ח: (סב) כן מוכח מתוס' בינה ט' ב"ה גלגל וכן מטא"ר להדיא בתוספתא ותוספתא גם בתלמודים להרמב"ן וב"ה הרש"א וכן טוטה בנג"א לזה מסביר דנפשיה עיין מדבריו סק"י: (כט) ואפשר דמה מותר אפילו להולך לכהן [משכ"ן] ועיין בחדושי הרש"א דף י"ב ע"ב וב"ה רש"י ק"י ע"ב וכו' (ל) וממילא אסורה גם בטלעול וכן מטא"ר בתוספתא וירושלמי ודמתקין לה הרמב"ן והרש"א בחלה אי"י וכ"כ הפרי"ט: (לא) לחוש לבשרת ר"ח בשם רש"י עיין טור: (לב) ק"י פ"ק דבינה ובג"י ק"ע והגר"א בביאוריו ועיין לעיל בסימן חמ"ד בעט"א ש"ד ג"כ הכי: (לג) ונפרט שהרבה הם המקליין הלא המה רב"ט חננאל וכו' התרומה ורש"י ור"ה ורש"י דהשגת (ועיין במא"ר שכתב שהרש"א חור ט) והר"א בחדושי והר"א וכו' והמא"ר עיין ב"ה: (לד) עיין ב"ה מנ"ו ב"ה סק"א: (לה) הגר"א וכו' ועיין בהג"ו שהעט"ס הדברים:

הערות: (1) עיין שם סי' א' בה"ל ד"ה לנורך:

הלכות יום טוב סימן תקו

קכא באר הגולה

(כה) ואם רוצה יוכל (ח) ללוש (כו) עוד עיסה אחת ביי"ט (כז) ויזרעם יחד ויפריש מאותה עיסה גם על ז נתבאר נמה מה שלש מעיי"ט (הגהות מיימוני פ"ג ומדרכי פרק אלו עובדין וכו' בשם חוס' פ"ק דנינה): ד' המפריש ז' לניחוי לעיל נתי" מ"ז סעיף ב' חלה ביו"ט (כח) והיא (ט) טמאה (י) [א] (כט) לא יאפה אותה ולא ישרפנה (ל) שאין שורפין קדשים ח ברייתא ב"ב ב"ט * אלא (לא) מניחה עד הערב ושורפה: ה' מותר לעשות ביו"ט פתיך גדולים (לב) ולא חיישינן כ"ב וב"ה

באר היטב

ע"ש. [אזל בספר אליהו רבה זידד להחיר גם בספר עה"ק לרשב"א מחי"ן]: (ח) ללוש. ודוקא כשזריך לפת חמה מרדכי. קריאת שם חלה:

מ"א: (ט) טמאה. כגון בזמן הזה שכולנו טמאין: (י) לא יאפה. לפי שאסור לאכולה ואסור גם כן לטלטלה. וכתב הט"ז וזריך משנה ברורה

שערי תשובה

עוד דאם אין לו כהן קטן יוכל להפריש פחות מכזית דאינו עובר עליו בז"י ויכפה עליו כלי עד מולאי יו"ט וקשה להלא חאסר בהנאה כשיגיע זמן אסור וא"ך יפריש חלה מאסור הגאה וכן משמע בפשיטות פסחים דף ג' מ"ד חתן. וכן מובא ב"ל"ח שם דנחמך בפסח לדין דקיי"ל לאסור בהנאה אין חל שום קדושה על החרומה והא דמתלקינן בין הימה שעמ הכושר ללא הימה הוא רק אליבא דר' יוסי הגלילי דס"ל דאינו אסור בהנאה עיי"ש [וכ"כ בהגהות הרא"ם הדפסם בש"ס ויולגו ועיין עוד בחידושי רעק"א שם] וע"כ לא העתקתי דבריו אלו במ"ב. ומה שחלה המ"א דבריו משום דחייב לבער משום דל"ה אף לאסור בהנאה בפסח ישיהו עד אחר הפסח ושבו אין אסור מה"ם ודברי הרקנן נתגלגל א"ל לישב בזה דגם פחות מכזית חייב לבער מדרבנן עכ"פ בחוה"מ ואם כן אסור להשאיתו עד אחר הפסח ובמחך הפסח הלא אסור בהנאה כ"ל ואין חל ע"ז שם חלה וגם בקרבן נתגלגל גופא כחז דשיהו רק עד מולאי יו"ט כדן חמך שנתגלגל בפסח עיי"ש והיינו עד חוה"מ: * אלא מניחה עד הערב ושורפה. נמשנה איתא ומניחה עד הערב ומשמע ג"כ דשורפה אז ועיין הגהות ר' ישעיה פיק שעמד ע"ז מהא דקיי"ל אין שורפין קדשים בלילה וא"כ לכאורה ה"ה לחרומה וחלה שנטמאו אמנם נאמרו גם ממשנה פ' במה מדליקין נמי משמע לכאורה ששורפין תרומה בלילה שהרי אמרה רק שאין מדליקין בשמן שריפה ביו"ט אבל בחול מדליקין ודמבטורא גם בש"ס שם והדלקה הוא מסתמא בלילה וא"כ אף בחול אין להדליק ותוכה דשורפין בלילה ומלאמי שכבר עמדו בזה הראשונים והביאו ירושלמי בזה עיין רמב"ן ורשב"א ורע"ב ור"ן שם דף כ"ד ע"ב ובמהר"ם חלווה פסחים דף ג' ועיין גם בחוס' שם כ"ד ע"ב ד"ה עד טוקר אלא דדברי הירושלמי אינם מובנים גם חלי לה שם במ"ד מילה שלא בזמנה ניוול בלילה ואין לא קיי"ל כה"ל מ"ד וז"ע שם בירושלמי ובדברי הראשונים הנ"ל:

חלק החלה מן העיסה שהרי אסור לו להפריש (לו) ועוד שחלק החלה בזה"ו הוא דבר מועט וליכא חוספת טרחא בשבילו ויש מחמירים ואומרים (לו) דכיון דלש מאחמול ואחמול היה אפשר לחלקו ולהפריש חלק החלה לא שרינן ליה ביו"ט לאפות כל העיסה משום חלק החלה שיש בו שנאפית שלא לצורך יו"ט (לח) ויש לחוש לזה לכתחלה שלא לאפות כל העיסה ורק שיאחיר (לט) קצת עיסה שלא לאפותה עד אחר יו"ט וממנה יפריש חלה גם צעד עיסה הראשונה. מיהו אם עבר ואפה (מ) צודאי מותר לו לאכול ולהניח מעט שיפריש מזה חלה למולאי יו"ט: (כה) ואם רוצה יוכל וכו'. ומיירי שזריך לה (מא) או שרוצה לאכול פת חמה ולהכי לא איכפת לן אם אגבה מחוקן גם עיסה הראשונה ואפילו בחלת א"י (מב) יכול לעשות ע"ה זו: (כו) עוד עיסה. ודוקא ביש בה שיעור חלה אבל באין בה כשיעור אלא דמזרפה עם הראשונה שיש בה אסור דדמי כמאן דמפריש חלה מעיסה שנילושה מעיי"ט [מחה"ש] ופמ"ג ויד אפרים] (מג) ויש מקילין דאפילו אין בה כשיעור וע"י צירוף סל ובמקום הדחק יש להקל: (כז) ויצרפם יחד. לפי מה (מד) שפסק המחבר ביו"ד ס"ס ש"ה ב' עיסות שיש בהם בכל אחת שיעור חלה א"כ לא צירוף כלי ולא נגיעה אלא מניח שחיהו לפניו ומפריש מזה ע"ז¹ והכא נמי כן אם היה בכל אחת כשיעור: ד (כח) והיא טמאה. וה"ה תרומה וחלה (מה) בזה"ו שכולנו טמאי מחיים: (כט) לא יאפה אותה. משום דהיא אסורה באכילה (מו) וה"ה שאסורה היא בטלטול מטעם זה ואעפ"כ (מז) מיד כשקרא לה שם חלה ועדיין היא צידו קודם שהניחה רשאי לטלטלה² לכל מקום שירצה ומניחה שם עד חול המועד ואז שורפה: (ל) שאין שורפין וכו'. ואע"ג דשריפת חלה טמאה (מח) מזה"מ אינו דוחה יו"ט שהוא עשה ולא מעשה: (לא) מניחה עד הערב ושורפה. ומשמע לכאורה דשורפה בלילה ועיין בביתור הלכה מ"ש בזה (מט) וכ"ז בחלת א"י שהיא אסורה לטמאים או בחול במקומות שאין נוהגים להאכילה לכהן טהור מטומאת קרי [דהיינו גדול שטבל או קטן פחות מכן ט'] או במקום שאין כהן לפניו אבל אם נוהגין לתת לכהן ויש שם כהן מותר לו לאפותה ונתבאר לעיל סימן תנ"ז: ד (לב) ולא חיישינן שמתוך כך וכו'. ר"ל הואיל (ג) ואין בה טורח כ"כ כמו שיש בפת קטן בעריכת כ"א מהן וע"כ הו"א שיש לחוש שיאפה יותר ממה שזריך והיינו באופן שאסור (נא) וכגון בחנוור גדול או בכמה פעמים דבחנוור קטן וכפעם אחת אפילו לאפות יותר ממה שזריך לית לן בה מפני שהפת משתבש על ידי זה וכדלקמן סימן תק"ו ס"ו. וה"ה שמוחר לו לאפות (נד) חרין דקים מאד אע"ג דטרח הרבה בעריכתה ונלישת כל אחת ואחת

שער הציון

(נו) מאחר מרדכי ומטעם דחלת חו"ל אין לה שיעור עיין ביו"ד סמן שכ"ב וסימן של"א ומסיים במאמר מרדכי דלא גרע מסיון תנ"ח ס"ט דאם יכול לכסות בדקירה אחת שא"כ להרבות וכו' דשרי וכו' כן הלא עיי"ש: (לו) ט"ז וא"ר ופרי"ח ומיושב בזה קושית מ"א מסיון תנ"ז: (לח) פרי"ח וש"א: (לט) מחליט השקל וכן הפסים בנגדי ישע וכן מלאמי להל"ח והגר"ו וס"ל דכשם שמחירין אנו באוכל ומניח יותר מכדי שיעור [אע"ג דבכדי שיעור היה אסור אף דאינו מפריש בידים] ומשום דלא נראה כמפריש כמו כן יש להחיר להפריש להדיא חלק עיסה מקודם ולא היו כלל אין מגביהין כיון שיש בו יותר מכדי שיעור: (מ) ט"ז וש"א: (מא) פוסקים: (מב) אחרונים: (מג) חמד משה ומקור חיים בסיון תנ"ז והגר"ו והם הבינו שמה שכתבו החו"מ חלה אחת היינו כפי הרגיל שהיא קטנה ולדבריהם ינחא מה שהזריך הרמ"א צירוף אבל ה"ד אפרים וסייעמו מפרישים דהכונה שיהיה בה כשיעור וכמו שכתב בהגהת סמ"ק ולכתחלה צודאי נכון לחוש לדעת המחמירין וכן משמע ממ"א דלא מזריך צירוף רק סמוכין וכמו שפירשו הפמ"ג והמחה"ש אכן במקום הדחק שאין לרץ לאפיה מרובה נראה שיש לסמוך על המקילין דכל"ה דעת הרבה ראשונים בחלת חו"ל דמותר להפריש לכתחלה ביו"ט וכנ"ל: (מד) מ"א וש"א ועיין שם ביו"ד בנקודת הכסף בסיון שכ"ז שהזריך להביא הרבה פוסקים שחוקים אמתנך שם שלעולם לרץ צירוף כלי אכן הגר"א שם הכריע בהמתנך עיי"ש באריכות ועיין ביד אפרים מה שכתב על דברי הש"ך שם בסוף הסעיף: (מה) אחרונים: (מו) משנה ב"ה כ"ז ע"ב ותוספתא שם פ"א: (מז) הגר"ו ועיין לעיל סוף סימן תנ"ז: (מח) י"א שהוא מדאורייתא ו"א שהוא מדרבנן עיין שם כ"ד בש"י וחוס' בזה: (מט) הגר"ו עיי"ש: (נ) חוס' וש"פ ומיירי השו"ע שזה הפס גדול לרץ לו אכן הו"א שיש לחוש שמא יאפה עוד פת אחר שאין לו בזה טורח כ"כ: (נא) כן מוכח מחוס' ורא"ש ומאירי ושאר מפרשים: (נב) רש"י פסחים ל"ז ע"א והעמיקו העו"ש:

הערות: (1) עיין ק"י תנ"ז ת"ב קק"ז לענין אם הם מונחים בכלים: (2) עיין ק"י ש"ח ס"ק י"ג לענין מעות ואכנים אם הוא צידו:

